യാത്രക്കിടയിൽ

സാംകുട്ടി ചാക്കോ
നിലമ്പൂർ

പെന്തെക്കോസ്ത്

നന്മയുടെ തറവാട്

സുവിശേഷീകരണവും കൂട്ടായ്മയും

പെന്തെക്കോസ്തിന്റെ നന്മകളിൽ രണ്ടാമതായി ഞാൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാനാഗ്രഹിക്കുന്നത്-സുവിശേഷീകരണത്തിലുള്ള അത്യുത്സാഹമാണ്. ഭാരതത്തിൽ സുവിശേഷീകരണ യത്നങ്ങളിൽ എല്ലാക്കാലത്തും ഒന്നാം സ്ഥാനത്തു നില്ക്കുന്നത് കത്തോലിക്കാ സഭയാണ്. കത്തോലിക്കാ സഭ ക്രമീകൃതമായി നടപ്പിലാക്കിയ വിദ്യാഭ്യാസ-ആതുര സേവന പദ്ധതികളിലൂടെ നേടിയതിന്റെ ഒരംശം പോലും മറ്റൊരു സഭയും ഭാരത സുവിശേഷവത്ക്കരണത്തിൽ നേടിയിട്ടില്ല.

എന്നാൽ കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ സുവിശേഷവത്ക്കരണ പരിപാടികളും പെന്തെക്കോസ്ത് സഭകളുടെ സുവിശേഷീകരണ താത്പര്യവും തമ്മിൽ വലിയ വ്യത്യാസമുണ്ട്. കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ പുരോഹിതരും കന്യാസ്ത്രീകളുമടങ്ങുന്ന സഭാ മിഷണറിയാണ് എല്ലാ പ്രൊജക്ടുകളുടെയും മുന്നിലും പിന്നിലുമുള്ളത്. എന്നാൽ പെന്തെക്കോസ്തിൽ സുവിശേഷീകരണം ഓരോ വിശ്വാസിയുടെയും ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമായി മാറിയെന്നതാണ് വാസ്തവം.

സുവിശേഷീകരണ താത്പര്യങ്ങളില്ലാത്ത യാക്കോബായ - ഓർത്തഡോക്സ് സമൂഹങ്ങളിൽ നിന്നാണ് നല്ലൊരു പങ്ക് ആളുകൾ പെന്തെക്കോസ്തിലെത്തിയത്. സുവിശേഷ വെളിച്ചമുള്ള മാർത്തോമ്മ സഭയിൽ നിന്നാണ് മറ്റൊരു പ്രധാന വിഭാഗം പെന്തെക്കോസ്തിലെത്തിയത്. ഈ രണ്ട് ഗ്രൂപ്പും സുവിശേഷം അറിയിക്കുന്നത് തങ്ങളുടെ ദൗത്യമായി ഏറ്റെടുത്തു. പെന്തെക്കോസ്തിന് വേരോട്ടമുണ്ടായ ഓരോ പ്രദേശത്തെ ചരിത്രം പരിശോധിക്കുമ്പോഴും നമുക്ക് ബോധ്യമാകുന്ന കാര്യം പാസ്റ്റർമാരുടെയോ പൂർണ്ണസമയ സുവിശേഷ പ്രവർത്തകരുടെയോ പരിശ്രമത്തേക്കാൾ സഭാ വളർച്ചയുടെ കാരണമായത് സാധാരണക്കാരായ വിശ്വാസികളാണ്. ഇന്നിപ്പോൾ സുവിശേഷം അറിയിക്കുന്നത് ഉപദേശിയുടെ പണിയാണ്, ഞങ്ങൾക്കിതിൽ റോളൊന്നുമില്ലെന്ന് ചിന്തിക്കുന്ന ധാരാളം വിശ്വാസികൾ സഭയിലുണ്ട്. എന്നാൽ പെന്തെക്കോസ്തിലെത്തിയതിൽ 60 ശതമാനം പേരെങ്കിലും തങ്ങളുടെ വിശ്വാസം മറ്റുള്ളവരുമായി പങ്കിടുവാൻ താൽപ്പര്യപ്പെടുന്നവരാണ്. കേവലം സഭ വളർത്തുക എന്ന ലക്ഷ്യമല്ല ഇതിന്റെ പിന്നിലുണ്ടായിരുന്നത്. തങ്ങളെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തിയ ദൈവസ്നേഹത്തിൽ നിന്ന് ഉടലെടുത്ത സഹജീവിയോടുള്ള ആഴമായ സ്നേഹമാണ് ഓരോ പെന്തെക്കോസ്ത്കാരനും സുവിശേഷം അറിയിക്കുവാൻ പ്രേരണയാകുന്നത്. നിത്യനരകമെന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ നിന്ന് ഒരാളേക്കൂടെ രക്ഷിക്കാനുള്ള താല്പര്യം. സുവിശേഷീകരണം എന്ന ദർശനത്തിൽ നിന്ന് ഇന്നത്തെ പെന്തെക്കോസ്തുകാർ പതിയെപ്പതിയെ പുറകോട്ടു പോകുന്നു എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടു തന്നെ പറയട്ടെ പെന്തെക്കോസ്തിനെ മറ്റ് ക്രൈസ്തവ സഭകളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാക്കുന്ന നന്മകളിലൊന്നാണ് സുവിശേഷീകരണ ത്വര.

സുവിശേഷീകരണത്തോടുള്ള ഈ താത്പര്യത്തിന്റെ മറ്റൊരു മുഖമാണ് സുവിശേഷ വേലക്ക് വേണ്ടി പണം മുടക്കുവാനുള്ള മനോഭാവം. ഒരു കാലത്ത് ഇന്ത്യയിലെ ഒട്ടുമിക്ക സുവിശേഷീകരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങളും പിടിച്ചു നിന്നത് വിദേശ സാമ്പത്തിക സഹായം കൊണ്ടാണ്. എന്നാൽ ഇന്ന് കാര്യങ്ങൾ മാറി വരുന്നു. സുവിശേഷ വേലക്ക് പണം നൽകുന്ന കാര്യത്തിൽ പെന്തെക്കോസ്തർ മറ്റെല്ലാ ക്രൈസ്തവർക്കും മാതൃകയാണ്.

എന്റെ ഒരു സുഹൃത്ത് പറഞ്ഞ ഒരു സംഭവം ഓർപ്പിക്കട്ടെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹിതനായ ഒരു ഓർത്തഡോക്സ് പുരോഹിതൻ, തിരുവനന്തപുരത്തെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു ഇടവകയിൽ പുരോഹിതനായിരിക്കുന്ന കാലം. ആ ഇടവകയിൽ അംഗത്വമുള്ള ഒരാൾ കേരളത്തിലെ ഒരു മന്ത്രിയാണ്. കൂടാതെ ധാരാളം ഉന്നത ജോലിയുള്ളവരും ഒക്കെയുള്ള പള്ളി. പക്ഷേ ഈ അച്ചൻ മിക്ക ദിവസവും രാത്രി എട്ടു മണിയാകുമ്പോഴാണ് മാർക്കറ്റിൽ പോയി മീൻ വാങ്ങുന്നത്. കാരണം ലഭിക്കുന്ന വരുമാനം കൊണ്ട് ജീവിക്കുവാനുള്ള പെടാപ്പാടിൽ പകൽ പോയി അച്ചൻ മത്തിയോ വില കുറഞ്ഞ മീനോ വാങ്ങുന്നത് ആരെങ്കിലും കണ്ടാലോ എന്ന് ഭയന്നാണ് കട അടയ്ക്കാറാവുമ്പോൾ മീൻ വാങ്ങുവാൻ പോകുന്നത്.

എന്നാൽ അതൊരു പെന്തെക്കോസ്ത് സഭയായിരുന്നെങ്കിൽ ആ ശുശ്രൂഷകന്റെ വരുമാനം എത്ര ഉയർന്നതാകുമായിരുന്നു. കാരണം ദൈവവേലക്കും ദൈവദാസന്മാർക്കും കൈതുറന്ന് കൊടുക്കുവാനുള്ള പെന്തെക്കോസ്തുകാരുടെ മനസ് ഈ സമൂഹത്തിന്റെ നന്മകളിൽ അക്കമിട്ട് നിരത്തേണ്ടുന്ന കാര്യമാണ്.

തങ്ങൾക്ക് ലഭിക്കുന്ന എല്ലാ ഭൗതിക നേട്ടങ്ങളുടെയും ഉടമ ദൈവമാണെന്നും തങ്ങൾ വെറും കാര്യവിചാരകർ മാത്രമാണെന്നുമുള്ള അടിസ്ഥാന ബോധ്യമാണ് വിശ്വാസികളെ സുവിശേഷ വേലക്കും സഭാ കാര്യങ്ങൾക്കും പണം മുടക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഘടകം. ഇങ്ങനെ കാര്യവിചാരകത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തിയറിയൊന്നും അറിയില്ലെങ്കിൽ പോലും പെന്തെക്കോസ്തുകാർ ദൈവവേലക്ക് പിശുക്കില്ലാതെ പണം മുടക്കുന്നു. ദൈവവേല ചെയ്യുന്നവരെ കൈതുറന്ന് സഹായിക്കുന്നു. (ഇതൊക്കെ മുതലെടുക്കുന്ന കള്ളനാണയങ്ങൾ പെന്തെക്കോസ്തിലുണ്ടെന്നത് മറക്കുന്നില്ല).

ആരാധനയോടുള്ള മനോഭാവമാണ് എടുത്തു പറയേണ്ടുന്ന നന്മകളിൽ മറ്റൊന്ന്. പ്രാർത്ഥന, പ്രസംഗം, പാട്ട് തുടങ്ങി കർതൃമേശാ ശുശ്രൂഷ വരെയുള്ള ആരാധനയുടെ വിവിധ ചടങ്ങുകൾ മാത്രമല്ല പെന്തെക്കോസ്ത് വിശ്വാസിക്ക് ആരാധന. അത് വിശ്വാസ ജീവിതത്തെ മുന്നോട്ട് നയിക്കുന്ന ശക്തി സ്രോതസാണ്. അതിനാൽ തന്നെ ഒരു പെന്തെക്കോസ്ത് വിശ്വാസിക്ക് ആരാധന മുടക്കുക എന്നത് ആലോചിക്കുവാൻ പോലും വയ്യാത്ത കാര്യമാണ്. 500 കുടുംബങ്ങളുള്ള ഒരു മാർത്തോമ്മ/യാക്കോബായ ഇടവകയിൽ ഞായറാഴ്ച പള്ളിയിലെത്തുന്ന വിശ്വാസികളുടെ എണ്ണത്തിന് തുല്യമായിരിക്കും 50 കുടുംബമുള്ള ഒരു പെന്തെക്കോസ്ത് സഭയിലെ ആരാധനക്കെത്തുന്നവർ. കത്തോലിക്കരെപ്പോലെ ഭക്തി പ്രകടിപ്പിക്കാറില്ലെങ്കിലും ആരാധനയും കൂട്ടങ്ങളും പെന്തെക്കോസ്തിൽ ഒഴിച്ചു കൂടാനാവാത്തതാണ്.

അടുത്തത് പെന്തെക്കോസ്തർ തമ്മിലുള്ള ഇഴയടുപ്പമാണ്. ബന്ധുക്കളോടുള്ളതിനേക്കാൾ അടുപ്പം ഒരു സഭയിലെ വിശ്വാസികൾ തമ്മിലുണ്ടാകുന്നു. പഴയ കാലത്തെ അത്രയും തീവ്രത ഇപ്പോഴില്ലെങ്കിലും പെന്തെക്കോസ്ത് വിശ്വാസികൾ ഒരു കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങൾ പോലെ പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുന്നു. മറ്റേത് ക്രൈസ്തവ സമൂഹത്തെയും കാൾ പെന്തെക്കോസ്തിന്റെ നന്മകളിൽ ഒന്നാണിത്. ഈ ഇഴയടുപ്പമാണ് പെന്തെക്കോസ്തിൽ നിന്ന് ആളുകൾ വിട്ടുപോകാത്തതിന്റെ ഒരു കാരണം.